

overensstemmelse med bestemmelserne i forordningen.

Kommissionen bistået af et rådgivende udvalg fastsætter de nødvendige gennemførelsesforanstaltninger til forordningen. Der udarbejdes i den forbindelse en håndbog med oplysninger om de enkelte landes meddelelser om kompetente myndigheder, sprog mv., samt en ordliste på EU's officielle sprog over de dokumenter, som kan forkyndes inden for rammerne af forordningen, samt gennemførelse af tekniske ændringer af formularen (artikel 17-18). De fastsatte gennemførelsesforanstaltninger, herunder håndbogen med medlemsstaternes oplysninger og ordlisten, findes på Kommissionens hjemmeside på netadressen http://ec.europa.eu/justice_home.

Forordningens artikel 19 indeholder særlige regler for så vidt angår tilfælde, hvor sagsøgte udebliver. Ligesom efter Haagerforkyndelseskonventionen må der, når en stævning eller lignende har skullet forkyndes i en anden medlemsstat, og sagsøgte ikke er mødt, ikke afsiges udeblivelsesdom, før det er fastslået, at stævningen er forkyndt eller afleveret i så god tid, at sagsøgte har kunnet varetage sine interesser. En medlemsstat kan meddele, at sagen alligevel kan afgøres, hvis en forkyndelsesattest efter et konkret fastsat tidsrum på mindst 6 måneder ikke har kunnet opnås, til trods for at ethvert rimeligt forsøg herpå er gjort. Dommeren kan dog i påtrængende tilfælde træffe bestemmelse om foreløbige eller sikrende foranstaltninger.

Som efter Haagerforkyndelseskonventionen er der mulighed for genoptagelse af udeblivelsesdomme inden for en vis frist i tilfælde, hvor stævning mv. har skullet forkyndes i en anden medlemsstat, men sagsøgte uden egen skyld ikke i tide har fået kendskab til stævningen eller dommen, og pågældendes indsigelser ikke forekommer helt grundløse. Anmodning skal fremsættes inden for rimelig tid efter, at sagsøgte har fået kendskab til dommen. En medlemsstat kan dog meddele, at genoptagelsesansøgninger indgivet efter en vis frist på minimum et år ikke vil blive imødekommet (artikel 19, stk. 4).

Forordningens artikel 20 regulerer forholdet til andre internationale aftaler, som medlemsstaterne har indgået. Det fremgår, at forordningen bl.a. erstatter Haagerforkyndelseskonventionen mellem medlemsstaterne (bortset fra Danmark). Forordningen er dog ikke til hinder for gældende eller nye aftaler mellem medlemsstaterne om yderligere fremskyndelser eller forenklinger af forkyndelse, forudsat at de er forenelige med forordningen.

Oplysninger, herunder navnlig personoplysninger, som fremsendes efter forordningen, må af de modtagende instanser kun anvendes til det formål, der lå til grund for fremsendelsen. Sådanne oplysninger skal behandles fortroligt. Dette berører ikke nationale bestemmelser om de berørte personers ret til at blive holdt orienteret om anvendelsen af de fremsendte oplysninger og heller ikke direktiverne om behandling af personoplysninger (95/46/EF) og om behandling af personoplysninger inden for telesektoren (97/66/EF) (artikel 22).

3.2. Ændringer af forkyndelsesforordningen

Det fremgår af forordningens artikel 24, at Kommissionen hvert femte år skal udarbejde en rapport om forordningens anvendelse med eventuelle forslag til, hvordan forordningen kan tilpasses udviklingen inden for forkyndelsesordningerne.

Kommissionen vedtog den 1. oktober 2004 Rapport om anvendelsen af Rådets forordning (EF) 1348/2000. På baggrund af rapporten har Kommissionen den 7. juli 2005 fremsat forslag til en ændring af forordningen (Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 af 29. maj 2000 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager (KOM(2005) 305 endelig)).

Rådet (retlige og indre anliggender) opnåede på mødet den 1.-2. juni 2006 politisk enighed om et forslag til ændring af forordningen. Europa-Parlamentet har den 4 juli 2006 udtalt sig om forslaget og foreslået en række ændringer.

Hovedelementerne i forslaget er følgende:

- Der indføres en pligt for den modtagende instans til at træffe alle nødvendige foranstaltninger for, at dokumentet kan forkyndes hurtigst muligt og under alle omstændigheder senest en måned efter modtagelsen. Har det ikke været muligt at forkynde dokumentet senest en måned efter modtagelsen, skal den modtagende instans omgående underrette den fremsendende instans herom.
- Der indføres en pligt til at give modtageren af et dokument skriftlig underretning om, at pågældende kan nægte at modtage dokumentet, hvis sprogkravene ikke er opfyldt. Underretning sker ved anvendelse af en standardformular.
- Der fastsættes en frist på en uge, inden for hvilken modtageren kan nægte at modtage et dokument, hvis sprogkravene ikke er opfyldt. Nægtelse kan ske i forbindelse med forkyndelsen eller ved at sende dokumentet tilbage til den modtagende instans.